

जीवानां कर्मनुरंजितत्वं सदृष्टांतमाह सौवर्णमिति यथा ताम्रादिमयपात्रं सौवर्णेन राजते न वारसेन निषिच्यते चेत्सौवर्णमिव राजतमिव वा दृश्यते तद्वज्रंतुः पूर्वकर्मनूसारी निषिच्यते निषिक्तो भवति प्राक्कर्मणा ॥ ११ ॥ एतत्तर्कबलेन साधयति नाबीजादिति यथा योष्मे पांसुगुंठितं बीजमदृष्टमपि वर्षास्विकुरोत्यादनेन नुमीयते एवं दृष्टादृष्टाभ्यां कारणाभ्यां सुखादिकं जायते देहक्षये देहाधिपत्यं देहनाशं वा कर्मभिरेव देहीहरत्र च सुखं प्राप्नोति अन्यथा कृतनाशा कृताभ्यागमौ प्रसज्येतामिति भावः ॥ १२ ॥ अत्र प्रत्यवतिष्ठते चार्वाकः देवमिति देवं पुण्यपापलक्षणं न पश्यामि नापि अनुमानं तस्य साधनमस्ति ननु सुखादिवैचित्र्यान्यथानुपपत्तिरेव तत्र मानमित्याशंक्याह स्वभावत इति वद्व्यौणयादिवत्स्वभावत एव तज्जायते न कारणांतरादित्यर्थः ॥ १३ ॥ तत्र सिद्धांती शंक्ते प्रेत्येति ननु प्रेत्य अकृतं कर्म फलं न याति न प्राप्नुवति एवं सति कृतहानादि दोषप्रसंग इत्यर्थः न चेष्टापत्तिः लोकवादि विरोधादित्याह स्मरंतीति तस्य कर्मणः फलप्राप्तावकस्माद्वाजमार्गपतितद्रव्यलाभे रोगाद्युत्पत्तौ च सत्यांते जनाः सदा चतुर्विधं कर्म पुण्यं पापं नीतिरनीतिश्चेति तत्कारणत्वेन तुल्यवत् स्मरंति अन्यथानीति मतामपि दुःखमनीति मतामपि दुःखं च दृश्यमानं नोपपद्यते इत्यर्थः अन्येतु प्रेत्य जातिकृतं कर्म नीतिपठित्वा मृत्वा जन्मांतरे कृतं कर्म जन्मांतरे फलप्राप्तौ सत्यां चतुर्विधं नित्य

सौवर्णराजतं चापि यथा भांडं निषिच्यते ॥ तथा निषिच्यते जंतुः पूर्वकर्म वशानुगः ॥ ११ ॥ नाबीजाज्जायते किंचिन्नाकृत्वा सुखमेधते ॥ सुकृतैर्विदते सौख्यं प्राप्य देहक्षयं नरः ॥ १२ ॥ दैवं तात न पश्यामि नास्ति दैवस्य साधनं ॥ स्वभावतो हि संसिद्धा देवगंधर्वदानवाः ॥ १३ ॥ प्रेत्यात्यं त्यक्तं कर्म न स्मरंति सदा जनाः ॥ तैवैतस्य फलप्राप्तौ कर्म चापि चतुर्विधं ॥ १४ ॥ लोकयात्राश्रयश्चैव शब्दो वेदाश्रयः कृतः ॥ शांत्यर्थं मनसस्तानैतदृद्धानुशासनं ॥ १५ ॥ चक्षुषामनसा वाचा कर्मणा च चतुर्विधं ॥ कुरुते यादृशं कर्म तादृशं प्रतिपद्यते ॥ १६ ॥

नैमित्तिककाम्यनिषिद्धलक्षणं कारणत्वेन न स्मरंतीति चार्वाकवचनत्वेन तमपि श्लोकं व्याचक्षते ॥ १४ ॥ लोकेति पुण्यादिचतुष्टयं सुखादिहेतुत्वेन स्मरंति तथैव च वेदे पि शृण्वंति पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा भवति उच्छिन्नजायत प्राप्य वरान्निबोधतेति वेदशब्दोऽपि यः कर्मप्राधान्यपरः सोऽपि शांत्यर्थं परीद्विस्वस्य हानिं च दृष्ट्वा उत्तमानां समाधानार्थं प्राक्कृतकर्मणा तव शत्रुः सुखी त्वंच दुःखीति नात्र तव दोषो स्तीति न संतापस्त्वया कार्य इति प्रयुज्यते अत एव तद्वैव प्रतिपादनं दृढानां बृहस्पत्यादीनां लोकायता गमप्रणेतॄणां शासनं न भवति न हि धर्मः प्रत्यक्षस्य विषयः अयोग्यत्वात् नाप्यनुमानस्य तस्यापि प्रत्यक्षपूर्वकत्वात् तदुभया विषये यः शब्दः स केवलं च नार्थ इति भावः ॥ १५ ॥ एतद्दूषयति चक्षुषा इति इन्द्रियमनोवाक्शरीरेषु प्रत्येकं चतुर्विधं पुण्यपापनीत्यास्माकं तादृशं तत्कारं फलं प्रतिपद्यते अयमर्थः कार्यवैचित्र्यात् कारणवैचित्र्यात् तदवश्यं तच्च कर्म वैचित्र्यकृतं लोके वेदे च दृष्टं विहाय समानेऽपि भौतिकत्वेनानवस्थिता प्रामाणिकस्वभावात् कल्पयतो विस्पष्टं मूर्खमिति भावः ॥ १६ ॥